

Győri László

Bontott keresztfa

Bontott keresztfa nem kell senkinek,
a régieket senki se veszi meg,

hiába akadna köztük nem is egy,
amely tartaná még az ízületeket,

csak ki kéne válogatni a többiek közül,
igaz, a jóból egyik sincs fölül,

alul hányódik szögekkel tele,
mintha volna saját szégyene,

csak vállalni kellene egy kis kockázatot,
hogy a rozsdás szög ujjába kapni fog,

de nem jön érte, bizony, senki sem,
kevély lett mára az emberi nem.

Az összehányt fészület előreláthatólag
egymáson hever, és egyre-egyre korhad,

a szálakban futva nő benne a bűn,
gúnyolódik a jón, a keresztény hitűn,

és odajut, hogy bűnei miatt
az inkvizíció máglyájára jut.

De én, akit már megbontott a hosszú
létezés, tudom, Istené a bosszú.

A szarvasok dala

Sokan vagyunk, és egyre-egyre többen,
bolyongunk szomjan, zörgünk éhesen,
kopár a föld, alig van élelem,
agancsunk már mind kisebbre töpped.

A düh lepi be burjással a földet,
ez nem a párzás dühössége, nem
az ugraszt most, a halálfélelem,
az éhség akaszt megvadulva össze.

A földek körül végtelen kerítés,
tilosban áll az incselgő eleség,
a harsogó szár, egy falkának elég,
de falkánk nő, a gazda jól elintéz.

Alászálltunk, bejártuk a falut,
kerestük a kertben a veteményt,
és amikor éjjel a falu elaludt,
rozzant kerítés állt csak elibénk.

Átúszunk rajta az éj habjaiban,
gyümölcs vár, a fa hajtásait
letépi csöndben finom ajkaink
kifosztjuk a kertet, bármit, ami van.

Nyújtott testtel úszunk észrevétlen,
úszunk, úszunk a tilalmason át.
Alszik minden, alszik az almaág
alázatosan Isten édenében.

Tömött zöld sor kínálgatja ízét,
zsenge cső a karcsú kukoricán,
mikor mi van, sorban, egymás után
borul élénk a gazdag teríték.

De megindult ellenünk a hajsza,
a drótkerítés egyre magasabb,

agancsunk a hálóban fönnakad,
vergődünk, és tudjuk, hogy mihaszna.

Túl sokan vagyunk a tető erdejében
a kószálók, a bolyongó vadak.
Ígértetek, s mi hittünk. Emiatt
sokasodtunk a csillagok tövében.

Jöttünk s megyünk silány, rossz hazánkba,
a ti hazátok örök tilalom.
Nálatok fű, fa, minálunk a gyom.
Agancsunk árán úszunk a halálba.

Szárszó

El-eltöprengtünk egymás közt, de hányszor,
 hogy mi lenne a sors könyvébe írva,
 ha tovább él, ha tovább ír Attila,
öngyilkos hogyha nem lett volna Szárszón?

Egy másik költő neve volt a zászlón,
 azt írták föl a hamis lobogóra.
 Imádtuk őt is, de így, elorozva,
méltatlanul és nagyon megalázón?

Fiatal költők, hányszor eltűnődtünk,
 rándult volna-e himnuszra a tolla,
 vagy maradt volna ugyanaz Attila?
Megdicsőül vagy üldözik? Döntöttünk.

Inkább hallgat, de inkább nem beszél,
 de sohasem lesz költője azoknak
 a rend nevében gyilkoló gazoknak,

 akiknek majd ötvenhat a zárszó.
De az még messze. Semmit nem remél.
 Maga szabadság. S marad újra Szárszó.

Csikorgó madarak

Csikorognak a hajnali madarak,
tele van velük az egész kert.
Az ember, aki aludni merészelt,
boldogtalanul, bosszúsan fölriad.

Mi ez az örült, tomboló hangzavar?
Ez a nagy csikorgás a fákon?
Szegény, szegény, halott jó barátom,
rád csikordult a korai zivatar.

Fura, különc, bolond ember voltál,
mindig egy szakadt pulóver volt rajtad,
rojtos volt, lógott minden egyes foszlány
lyukasan rólad, már-már lerohadtak.

Olyan voltál, mint régen Orosházán
a gazdag paraszt, a Meztlábás Kovács,
aki urak előtt, bent a városházán
is koszosan, meztláb álldogált.

Nadrágszj helyett egy szál villanydrótot
kötöztél magadra, azzal díszelgtél.
A szomszéd aztán villanydróton lógott,
gyilkosabb volt, durvább a tiednél.

Nem volt benne semmi mesterkéeltség,
a levegőbe lépett csöndesen
az éjszakában egy tönkről. És mi nem
hallottuk a drót érdes szisszenését.

Csak a hajnali, korai madarak
forgó csikorgását a te örök szavaddal,
hogy csikorognak, hogy csikorgás a nagy zaj,
s felökkentett, hogy már te se vagy.

Csikorognak-e? Meséld, a halottak
milyen, miféle hangok között élnek

a halott madarakkal, milyen ott az ének?
Csontjaikkal ők is csikorognak?

De hát te lágú por és hamu vagy,
elégettek a ráksejtekkel együtt.
Külön kellett volna őket elégetnünk
előbb, mint téged, többre szánt anyag.